

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **J. S.**, zast. Mgr. Miroslavem Krutinou, advokátem se sídlem Vyšehradská 423/27, Praha 2, proti žalovanému: **Finanční arbit**, se sídlem Legerova 1581/69, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2018, č. j. 11 A 136/2018 – 40, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností ze dne 20. 11. 2018 se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým městský soud rozhodl v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti stěžovatele tak, že stěžovateli uložil, aby vydal nález ve věci vedené stěžovatelem pod sp. zn. FA/ZP/620/2017 o návrhu žalobce ze dne 6. 6. 2017 na vydání bezdůvodného obohacení z pojistné smlouvy č. 5737037210 uzavřené mezi žalobcem a Českou pojišťovnou, a. s., a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku; dále uložil stěžovateli uhradit náklady soudního řízení.

[2] Současně s kasační stížností požádal stěžovatel o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Uvádí, že s ohledem na datum stanovené v napadeném rozsudku není v jeho silách ke dni uplynutí pariční lhůty vyloučit, že vydání nálezu podle rozsudku nebude představovat jednání *ultra vires*, které je v demokratickém státě zapovězeno. Dle stěžovatele není ve veřejném zájmu, aby byl správní orgán nucen, byť rozhodnutím soudu, vydat nicotné rozhodnutí. Taková situace dle stěžovatele nastane, pakliže Nejvyšší správní soud, stejně jako městský soud, nepřihlédne ke skutkovému stavu (vážné pochybnosti o příslušnosti stěžovatele vést dané řízení a vydat rozhodnutí ve věci), k obstrukčnímu jednání právního zástupce žalobce a k datu nařízení ústního jednání (nařízeného v souladu s § 12 odst. 2 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve spojení s § 49 správního řádu) jako úkonu, který by měl odstranit nebo potvrdit pochybnosti ohledně příslušnosti

stěžovatele věc rozhodnout. Teprve po konání ústního jednání může stěžovatel s jistotou říci, zda je oprávněn v řízení pokračovat a vydat ve věci bezodkladně rozhodnutí (nález), anebo zda bude muset řízení zastavit, resp. ukončit jej jiným rozhodnutím než nálezem. Dříve mohl příslušnost stěžovatele postavit najisto již městský soud, ten tak však přes námitky stěžovatele neučinil.

[3] K návrhu stěžovatele podal dne 4. 12. 2018 vyjádření žalobce. Návrh považuje za nedůvodný, a to především s ohledem na skutečnost, že řízení před stěžovatelem bylo zahájeno před více než rokem, tudíž stěžovatel měl dostatek času posoudit podmínky řízení v dané věci a ze svých zjištění vyvodit patřičné závěry. Žalobce se proto domnívá, že stěžovatel svou nečinnost v tomto řízení, jakož i v dalších řízeních, která vede, ex post omlouvá zkoumáním své případné nepříslušnosti, ačkoli do dnešního dne nerozhodl ani v jednom případě o své nepříslušnosti z důvodů jím uvedených nyní v kasační stížnosti. Žalobce poukazuje na to, že stěžovatel své pochybnosti o případné nepříslušnosti staví toliko na paušálních domněnkách, nikoli na konkrétních skutečnostech vztahujících se k projednávané věci. Žalobce proto navrhuje odkladný účinek předmětné kasační stížnosti nepřiznat.

[4] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s., který se přiměřeně užije i v řízení o kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud usnesením přizná kasační stížnosti odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Nejvyšší správní soud po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelem dospěl k závěru, že v tomto případě nejsou tyto podmínky naplněny.

[5] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda stěžovatel uvádí skutečnosti, které by nasvědčovaly možnosti vzniku nepoměrně větší újmy oproti jiným osobám. Nejvyšší správní soud předně upozorňuje, že povinnost žalovaného správního orgánu rozhodnout v souladu s právním názorem krajského (městského) soudu vysloveným v rušicím rozsudku (vydaném v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu) nemůže být sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti žalovaného (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, publ. pod č. 1255/2007 Sb. NSS a ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, publ. pod č. 3270/2015 Sb. NSS). Obdobné konstatování platí i pro případ, kdy soud žalovanému správnímu orgánu na základě důvodné žaloby na ochranu proti jeho nečinnosti uloží vydat rozhodnutí ve věci samé. Jak již bylo uvedeno v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2018, č. j. 5 As 352/2018 - 23, o stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku ve skutkově i právně obdobné věci, „[t]vrzení stěžovatele o neschopnosti dostat podmínkám v rozsudku městského soudu jsou obecná a nevypovídají nic o tom, v čem konkrétně má jeho újma spočívat. Nejvyšší správní soud již mnohokrát uvedl, že povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit tomu, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 10 Ads 313/2016 - 27, bod 6).“

pokračování

[6] Nejvyšší správní soud tedy přizná odkladný účinek kasační stížnosti žalovaného pouze v ojedinělých případech, ve kterých by okamžitý výkon soudního rozhodnutí mohl mít závažné důsledky. O takovou mimořádnou situaci se v nyní posuzované věci nejedná, resp. stěžovatel nic takového ani netvrdil. Samotné tvrzení, že by stěžovatel případně mohl vydat rozhodnutí nicotné, nemůže jakožto důvod pro přiznání odkladného účinku z titulu jakékoli újmy stěžovatele obstát. Navíc je pravdou, že stěžovatel dosud svou nepříslušnost v předmětné věci nezjistil ani neprokázal, ačkoliv řízení v této věci vede již od 8. 6. 2017.

[7] Vzhledem k tomu, že stěžovatel neprokázal existenci nepoměrně větší újmy, Nejvyšší správní soud se již nezabýval splněním dalších zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[8] Nejvyšší správní soud proto návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. zamítl. Tím však nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2018

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu